

Bu İşte Bir Tuhafılık Var

İçeriği Yazan: [Mechulyolcu](#) [1] Zaman: Cum, 09/11/2012 - 03:13

Yazar: Mechulyolcu

Yazının Yazıldığı Tarih: 01.06.2012

Hükümetler, ülkelerinde ve dünyada meydana gelen gelişmeler sonucunda kanunlarında veya yasalarında bir takım düzenlemeler yapmak zorunda kalırlar. Yapılan yasalarla ülkelerinin daha iyi ve daha düzenli bir şekilde yönetileceğini düşünürler. Her ülkenin kendine göre kültürü, yaşam biçimi ve inancı vardır. Yasalarda yapılan değişiklikler hiç kuşkusuz ki bu değerlere göre yapılır. Bunun aksi bu güne kadar istisnalar dışında pek görülmemiştir.

Şayet bir ülke yönetimi, yasalarının tamamını veya tamamına yakını dış kaynaklardan almış ise, ithal edilen bu yasalar alındığı gibi uygulanacak demektir. Dolayısıyla insanlar, ithal edilen bu yasalara uymak zorunda kalırlar. İthal edilen yasalar, insanların yaşam biçimine, konuşma biçimine, giyinme biçimine, eğitimine, aile yapısına, iş hayatına ve eğlenme anlayışına tesir etmiş ise, yasalar yoluyla insanlar devşirilmiş olurlar. Yani, kısmen veya tamamen başkalaşmış olurlar. Bana göre başkalaştırmanın ta kendisi olan bu uygulamalar, zamanın otoriteleri tarafından kültürlerin kaynaşması şeklinde ortaya konularak bu büyük tehlike insanlardan maalesef gizlenmektedir. Yasalarımızda yapılan değişikliklerden bazılarının analizini yaptığımızda, nasıl devşirildiğimizi ve insani değerlerimizden nasıl uzaklaştırıldığımızı rahatlıkla anlayabiliriz.

Bilindiği üzere ülkemiz, 50 yıldır AB üyesi olabilmek için kapı önünde itile-kakıla ve yeri geldiğinde hakaretlere maruz kalarak bekletilmektedir. Batılılar, ülkemizin geri kaldığını, sosyal, kültürel, insan hakları vs. konularda Avrupa'nın çok uzağında kaldığını ileri sürerek AB kriterlerini acilen uygulaması gerektiğini söylemişlerdir. Ülkemizin AB havarileri ise, dayatılan tüm kriterleri insanımıza, kültürümüze, dilimize, dinimize, öz dokumuza uyup uymadığına bakmaksızın aynıyla alıp, uygulamışlardır. Böylece Avrupalılara biraz daha benzetildik. Biz, Avrupalıya ne kadar benzersek, Avrupalı bu gelişmeden haliyle mutlu olacaktır.

Hırsızlık olayını ele aldığımızda; hırsızlığı sosyal, kültürel, insani ve ahlaki boyutlarıyla görmemiz ve yorumlamamız gerekir. Dünyanın neresinde olursa olsun, hırsızlık bir hak gaspıdır. Hak gaspında bulunan hırsız, kanun önünde hak ettiği cezayı almak zorundadır. Bu, toplumun düzeni, mal ve can emniyeti açısından gereklidir. Ancak, AB uyum yasalarına göre hırsız, bir eve girdiğinde, ev sahibi hırsıza mukavemet gösterme hakkına sahip değildir. Meşru müdafaa veya Nefsi müdafaa da bulunabilmesi için hırsızın ev sahibinin yatak odasına kadar girmiş olması gerekir. Aksi halde salonda veya bir başka odada hırsıza mukavemet eder, kazara veya isteyerek öldürürse ev sahibi adam öldürmek suçundan cezaya çarptırılır! Bu kanunla hırsız cesaretlendirilmiş, mükâfatlandırılmış olurken; ev sahibinin eli-kolu bağlanmıştır. Ev sahibinin bu yasalar karşısında tek bir seçeneği vardır, o da gelen hırsıza bir misafir gibi davranması, ona çay-kahve ikram etmesidir! Şimdi soralım; yasalarla meşrulaştırılan ve cesaretlendirilen hırsızlık, toplumumuzun hangi değerleriyle örtüşüyor? Veya hırsızlığın cesaretlendirilmesi sonucunda toplum olarak hangi ihtiyacımız karşılanmış oluyor? Öyle ya! Yasal düzenlemeler bir ihtiyaçtan dolayı yapılıyor ise; o ihtiyacın adı nedir? Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Mobesa kameraları yollarda, caddelerde, marketlerde olan biten her şeyi kaydetmektedir. Maksat, mal ve can emniyetini sağlamaktır. Kameralar sayesinde, trafik kazaları, terör olayları, kundaklama, hırsızlık olayları, adam öldürme ve yaralama, gasp gibi pek çok olay aydınlığa kavuşmaktadır. Kameralar sayesinde hem emniyet güçlerinin ve hem de savcılarının işleri bir hayli kolaylaşmıştır. Çünkü kameralar sayesinde suç işleyenler tespit edilerek yakalanmakta ve kanun önüne çıkarılmaktadır. Ancak; ne tuhaftır ki; aracının teybinin çalındığını, benzininin çekildiğini veya aracının çalındığını emniyete bildiren mağdurların isteği ile kamera kayıtları kontrol edilmekte; hırsızın kim olduğu net bir şekilde tespit edilmektedir. Emniyette mağdurlara şu soru sorulmaktadır. "Bizim hırsızı yakalayabilmemiz için sizin şikâyetçi olmanız şarttır! Hırsız mahkemeye çıkarıldığında sizin de

mahkemede olmanız, davacı olduğunuzu bizzat bildirmeniz gerekir' denilmektedir. Hırsızlık vakalarıyla çalkalanan ülkemiz, hırsızlığın birkaç kişilik olsa da örgütsel bir yönünün olduğunu bilmektedir. Bu sebeple; hırsız ile mahkemede yüz yüze gelmekten çekinmektedir; çünkü hırsız kişinin akrabaları veya arkadaşları tarafından malına veya canına umulmadık bir zamanda telafisi mümkün olmayan ciddi zararlar gelebilir. Mağdur kişiler böyle büyük bir riski göze alamadıkları için; hırsız hırsızlığına devam etmekte, mağdur da adaletten yana içten içe isyan ederek, gözyaşı dökmeye devam etmektedir. Şimdi yeniden sormak gerekir. Böyle bir uygulama ile ülkemizin hangi ihtiyacı karşılanmıştır? Böyle kanunlarla mağdurlar mı korunmuş, yoksa hırsızlar mı ödüllendirilmiştir? Kanunlarla desteklenen bu tür yüz kızartıcı eylemlerin hangi yönü kültürümüze, dinimize ve adalet anlayışımıza uygundur? Hırsız tespit ettiğiniz halde neden tutuklayamıyorsunuz? Mademki adalet uygulanmayacaktı; neden o kameraları kurdunuz? Savcılar neden hırsızları mahkemeye çağırıp, cezasını kesmiyor? Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Ülkemizde eğitim sistemi tam anlamıyla yap-boz tahtasına dönüştürülmüştür. Eğitim alanında yapılan değişiklikler nedeniyle öğrencilerin eğitime adaptasyonu bozulmakta, yeni sisteme adapte olabilmek için bir veya birkaç yılını heba etmek zorunda kalmaktadır. Yüksekokulda; ikinci eğitimde okuyan öğrencilerimiz yılda iki defa; toplamda 1600 TL ödemek zorundadır. İkinci eğitimde okumak zorunda bırakılan öğrencilerimizin diğer yüksekokul öğrencilerinden farkı nedir de bu uygulama ikinci eğitim öğrencilerine bir kambur olarak yüklenmektedir. Bu uygulamalar, öğrencilerimizin ve onları bin bir zahmetle okutmak zorunda kalan velileri oldukça zorlamaktadır. Şimdi sormak gerekir; bu uygulamalar, ülkemizin hangi ihtiyacından kaynaklanıyor veya bu uygulamalar ülkemizin hangi ihtiyacına merhem olmuştur? Görülen odur ki; Türk Eğitim Sistemi, dershaneleri de hesaba kattığımızda tamamen ticari bir noktaya ulaşmıştır. Ezberci, araştırma yapma imkânları kısıtlı, rantçıların insafına terk edilmiş öğrencilerimizin, nitelikli ve kalifiye birer insan olarak devlete hizmet vermesi asla mümkün değildir. Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Demokrasilerin yerleştiği ülkelerde devlet, ailelerin çocukları arasında ayırım yapmaz. Ülkemizde demokrasi tam olarak yerleştirilemediği içindir ki; kız çocukları evlenene kadar ebeveynlerinin sağlık hizmetinden faydalanmaktadır. Ancak ne tuhaf bir uygulamadır ki, erkek çocukları üniversiteyi bitirdiğinde veya 18 yaşını doldurduğunda annesinin veya babasının velayetinden düşmüşçesine sağlık hizmeti de ellerinden alınmaktadır. Soralım şimdi; bu uygulama ülkemizin hangi ihtiyacından kaynaklanıyor? Bu uygulama ile ülkemizin hangi eksik yönü tamamlanmış oluyor? Kız çocuğu bir devlet için vatandaş ise ve vatandaşlık haklarından faydalanabiliyor ise, niçin erkek çocukları sosyal devletin bu imkânlarından faydalandırılmıyor? Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Hükümet yetkilileri; konu aile yapısına geldiğinde mangalda kül bırakmıyorlar. Aile kutsaldır! Ailelerin parçalanması bir faciadır! Her aile üç çocuk yapmalıdır, şeklinde inci tanesi gibi sözler sarf etmektedirler. Çalışma hayatımızdaki uygulamalara baktığımızda bu sözlerin samimi olmadığını anlayabiliyoruz. Kamu kuruluşlarında çalışan evli çiftlerin büyük çoğunluğu farklı illere atanıyorlar. Dolayısıyla evli çiftler, mecburi hizmet süreleri dolana kadar birbirlerinden ayrı yaşamaya zorlanıyorlar. Ortada çocuk var ise; çocuk bir yanda annesiz veya babasız, ya da bir bakıcının ellerine terk ediliyor. Şimdi soralım yeniden; bu tuhaf uygulamalar ülkemizin hangi ihtiyacından doğmuştur ve uygulamalarla ülkemizin hangi eksiği tamamlanmıştır. Hani ailelerin birliğini savunuyordunuz? Hani üç çocuk yapın diyordunuz? Bu uygulamalarınızla bir çocuğun bile ruh sağlığını hiçe saydığınızı, aileleri paramparça ettiğinizi acaba hiç düşündünüz mü? Bu garip uygulamaların sağlıklı ailelerin ve sağlıklı nesillerin oluşabilmesi için bir an evvel iptal edilmesi gerekmez mi? Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Dinlerarası diyalog rüzgârlarının ülkemiz üzerinde serin serin estiği dönemlerde; batı kaynaklı diyalogcuların isteğine uyarak ülkemiz yöneticileri yasalarımızda acilen bir değişiklik yaparak zinayı suç olmaktan çıkarmıştır. Böylece zina meşru bir zemine oturtulmuştur. Soralım yeniden; ülkemizin böyle bir uygulamaya ihtiyacı mı vardı? Ya da; ülkemizde zina suçları yok denecek kadar azdı da, bunu çoğaltmayı mı hedeflediniz? Bu uygulama, ülkemizin hangi ihtiyacına hizmet etmektedir? Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Yine Dinlerarası diyalog rüzgârları arasında bir bakıyoruz, Cuma hutbelerinden Alî İmran Suresi'nin birinci ayetinin kaldırıldığını görüyoruz! Bu ayet mealen şöyledir; "Hiç kuşku yok ki, Allah katında yegâne din İslam'dır" İşte bu ayet, Hristiyan dünyasının kabullenemediği bir ayettir ve camilerden acilen kaldırılması gerekiyordu. Zira onlara göre yegâne din Hristiyanlıktır. Şimdi diyalogculara

sormak gerekir; bu uygulama ülkemizin hangi ihtiyacından kaynaklanmıştır? Bu uygulama ile ülkemizin hangi eksik yönünü tamamladınız? Belli ki; ülkemizin bir eksiği tamamlanmamıştır; ancak Dinlerarası diyalog rüzgârı estirilerek, birilerinin istekleri aynen yerine getirilmiştir. Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Evet-Hayır referandumunda, bir madde vardı; din ve vicdan hürriyeti. Referandum maddeleri büyük çoğunlukla 'evet' oyu alarak uygulanmaya başlandı. Akabinde gördük ki; Akdamar Kilisesi, vatandaşların vergileriyle restore edilip, Hristiyanların hizmetine açıldı. Sumene Manastırı ve Heybeliada Ruhban Okulu da bakım ve onarımı yapıldıktan sonra Hristiyanların hizmetine sunuldu. Devamında domuz etinin üretilip satılması yasalaştırıldı? Şimdi yeniden soralım; bu uygulamalar ülkemizin hangi ihtiyacından kaynaklanmıştır? Bu uygulamalarla ülkemizin hangi eksiği tamamlanmıştır? Bu uygulamalarla, hangi dine hizmet etmiş oluyoruz? Ve yine diyalog rüzgârları arasında ülkemizin dört bir yanında Hristiyan ve Yahudi misyonerler cirit atıp, Müslüman avlıyorlar! Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

AB uyum yasaları uyarınca tarımımıza kota uygulanmaktadır. Çiftçilerimiz, ekilebilir tarlalarının ¼'ünü ekmeye zorlanmaktadır. Bu uygulamayla çay, pancar, tütün, pamuk, buğday, arpa, çavdar vs. üretilemez hale getirilmiştir. Çiftçilerimiz, köylülerimiz tarlalarından 100/100 ürün kaldıramaz haldedir. Uyum yasalarının izin verdiği nispette üretim yapmaya zorlanmıştır. Böyle olunca, köylümüz ve çiftçimiz mazot, gübre ve ilaç gibi masrafları karşılayamaz hale gelmiştir. Yetersiz ürünler, devlet desteği olmadığı için ve araya araçlar girdiği için üreticilerimizin bir sezonluk emeği heba olmaktadır. Bu yönüyle üreticilerimiz borç batağına saplanmış, hacizlerle karşı karşıya bırakılmıştır. Buna dair yaşanmış pek çok örnek mevcuttur. Şimdi soralım yeniden; bu uygulamalar ülkemizin hangi ihtiyacından kaynaklanmıştır? Bu uygulamalarla ülkemizin hangi sorunları ortadan kaldırılmıştır? Bu uygulamalarla üreticilerimizin mi, yoksa yabancıların mı emeğine saygı gösterilmiştir? Bu uygulamadan kim karlı çıkmıştır? Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Yine AB uyum yasaları uyarınca madenlerimiz ve topraklarımız yabancılara satılmaktadır. Soralım yeniden; böyle bir uygulama, ülkemizin hangi ihtiyacından kaynaklanmıştır? Bu uygulama ile ülkemizin hangi eksiği tamamlanmıştır? Madenlerimizi devlet-millet işbirliği ile işletmiş olsaydık, ülkemiz ve insanlarımız karlı çıkmaz mıydı? Sizce bu işte bir tuhafılık yok mudur?

Öz cümle olarak; bu oyunların toplumsal dokumuzu bozmaya yönelik haçlı zihniyetli planlar olduğunu asla aklımızdan çıkarmayalım. Batıdan, doğudan bir şey almaya mecbur isek; bu ilim olur, yasa olur, toplumsal dokumuzu bozmadan, alıp uygulamalıyız. Aksi halde, ileride aynaya baktığımızda kendimizi değil, bir papazı, bir rahibi veya bir Avrupalıyı görürüz.

Haçlı tuzaklarına karşı uyanık olmamız dileklerimizle,

Halit DURUCAN

iletisim@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [İç Siyasa](#) [3]

Kaynak URL (20/05/2024 - 16:48 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/okur-makale/bu-iste-bir-tuhaflik-var>

Baęlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/mechulyolcu>

[2] <mailto:iletisim@politikadergisi.com>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>